

זמני כניסה ויציאת השבת
לפי אופק נתיבות:
הדלקת נרות: 19:10*
צאת השבת: 20:17
רבינו תם: 20:51
שבת שלום וטובורך !!!

* 30 דק' קודם השקיעה

השבת שלום וטובורך

פנינה לנשמה

הפירצה תוקנה, והגשמים ירדו!

רוחות חדשות החלו מנשבות בארם צובא, מועדון ריקודים הוקם למורת רוחם של עיני העדה, שהזהירו את היזמים לבל יפרצו פרצות בחומת הצניעות, ולשוא. האוזניים היו אטומות. אך כשם שהאוזניים נאטמו והלבבות הוקשחו ולא שעו לתחינות הרבנים, כך נאטמו השמים והיו לנחושה, הגשמים נמנעו והרעב נתן אותותיו. מחירי התבואה האמירו לשחקים, והבורות יבשו. הפרנסים פנו לחכם משה טוויל מעלי הכהן זצ"ל שיכריז תענית.

נענה החכם ואמר: "לא תענית אכריז, אלא הכרזה אחרת". וביום השבת עלה לבימה ואמר: "אחי ורעי, גדול הסבל וגדולה הצרה. לא תעניות יבטלום, אלא חיזוק גדרי הצניעות! אם תשגחו על בניכם ובנותיכם שלא יפקדו את מועדון התערוכת, נרוחם מן השמים!"

מובן שההצהרה עוררה סערה, והמשכילים פערו פיהם כנגד החכם. גסי הרוח התפרצו, והיו צעירים שהתחצפו. אבל הרעב איים במוראותיו, וגדול היה כבודו של החכם, ואיש לא פקד את המועדון פורץ הגדר! באו וכישרו לרב.

קם ופסע לעבר ההיכל, ובהכנעה גדולה אמר: "ריכונו של עולם, ראה והבט. בניך עשו רצונך, עשה נא רצונם. נשבע אני בשמך הגדול שאיני זז מכאן עד שתרחם על בניך".

ובעוד דמעותיו מנטפות, החלו לנטוף הגשמים! (מעיין השבוע)

פינת ההלכה

בגדים צמודים

חשוב לציין שישנם כמה אופנים הגורמים להיצמדות הבגד, כגון: גיזרת הבגד – שעשוי בגיזרה צרה או ישרה המבליטה את צורת הגוף / מידת הבגד - שקטן ביחס לאישה הלובשת אותו/ סוג הבד - שעשוי מחומרים שטבעם להיצמד לגוף כגון בדי טריקו, לייקרה, סטרץ', סריגים דקים וכדומה. ומכיון שכל אחד מהאופנים הנ"ל גורם להיצמדות הבגד ולהבלטת צורת הגוף ואבריו ע"י תנועות ותנוחות שונות, בגדים אלו אסורים בלבישה.

התחזקתי וינשאתי...

מתנה יקרה

ברצוני לקיים את מאמר הכתוב - "בכל נפלאותיו שיחו", ולספר על הסייעתא דשמיא המיוחדת שראיתי, למעלה משש שנים ציפיתי לילדים. אין עט שיוכל לתאר את גודל הקושי והצער שהיה מנת חלקנו בשנים אלו. שש שנים של תפילות הבוקעות מעומק הלב והנפש, שש שנים של השתדלות מכל הסוגים: סגולות שונות שהציעו לנו וכמובן גם דרישה ברופאים. בכל ליבי שאפתי, קיוויתי והתפללתי לזכות למתנת שמים יקרה זו, אך ד' היושב בשמים הוא הנותן קץ וזמן לכל דבר. אחותי, שציפתה גם היא לישועתי, שמעה על ישועות רבות בזכות לימוד הלכות צניעות במשך 40 יום, וניסתה שוב ושוב להציע לי לארגן גם בשבילנו לימוד שכזה. אך אני לא כל כך רצייתי; מהיכן אשיג ארבעים נשים שתלמדנה בשבילי? - טענתי בפניה. היא הציעה לי לפנות לאחראית על קו "הכוח שבצניעות", אשר בו לומדות קבוצות רבות של 40 נשים לישועות שונות. אך אני עדיין התקשיתי לעשות זאת בפועל... לבסוף כאשר ראתה שאינני עושה דבר בנידון, החליטה בעצמה לעשות מעשה. היא אספה 40 נשים שהסכימו ללמוד במשך 40 יום, צרפה אותן לקו - והפרויקט יצא לדרך. והנה, מכל הסגולות הרבות שעשיתי במשך השנים, דווקא סגולה זו הייתה השליחה הטובה מאת ד' להביא לי את הישועה: תוך זמן קצר זכיתי להיפקד, וכעת ביתי היקרה היא כבר בת למעלה משנה! ישועה זו שזכיתי לה גרמה לקידוש ד' גדול, ובעקבות זאת נפתחו עוד ועוד קבוצות חדשות, וגם שמענו על ישועות נוספות שהיו בזכות לימוד ההלכה... (סיפור קטן מעשה גדול)

סיפור לשבת

מילים שבנו עולמות

ולבסוף הובילו אל הקודש פנימה, ליטול עצה וברכה אצל מרן בעל ה'קהילות יעקב' - ה'סטייפלר' צוק"ל.

בחדרו של הסטייפלר סיפר המשגיח את הסיפור מתחילתו. סיפר על כח הרצון העצום שלו, על מאבק אדיר מול קשיים. סיפר על פרק 'אלו מציאות' שנקנה בדם ובדמעה, ועל מלים פוצעות וצחוק הרסני שהשחיתו כל חלקה טובה ושיכרו את הנפש לרסיסים.

הסטייפלר ביקש להישאר ביחידות עם הבחור. מבעד לדלת שנותרה פתוחה קמעה, שמע המשגיח את שיחו ושיגו, וחיל ורעדה אחזתהו.

הסטייפלר נטל את ידו של הבחור ואמר לו: מבטיח אני לך, כשאתה יושב ללמוד את פרק 'אלו מציאות', הרבוננו של עולם עוזב את ה'קהילות יעקב' ואת ה'אבי עזרי' ורוצה לשמוע רק אותך. כשאתה פותח את הגמרא שלך ומתחיל ללמוד, התורה שלך חשובה אצל ה' יותר מהשיחות ומהשיעורים כלליים שאומרים בכל הישיבות הקדושות. התורה שלך ראויה להערכה הרבה יותר. כשאתה לומד את 'אלו מציאות' אתה חשוב יותר מכל ה'תלמידי חכמים'... הבחור החריש, מביט בעיניים קמות בסטייפלר, שהמשיך והסביר: אין דבר יקר בעיני ה', יותר מתורה שנלמדת בלב שבור. אין יקר בעיני ה' יותר מתורה שנלמדת בעמל ובהתגברות על קשיים ונסיגות. אין יקר יותר מהתורה שלך. הבחור יצא מביתו של הסטייפלר, ויצא גם מהדיכאון המר שאיים להטביע אותו. חיוו השתנו בשנית.

בתוך תקופה לא ארוכה זכה להקים בית, העמיד משפחה לתפארת וגידל דור ישרים מבורך. היה אב מסור לילדיו וזכה לרוות נחת יהודי אמיתי, כשבניו וחנתיו כשתילי זיתים סביב לשולחננו. הוא היה מקפיד לקבוע עיתים לתורה, כשמילות העידוד הנפלאות של הסטייפלר ממשיכות להתנגן באוזניו, לרפד את נתיב חייו, לחבוש את פצעי לבבו: 'אין דבר יקר בעיני ה' יותר מתורה שנלמדת בעמל ובקושי. אין יקר יותר מהתורה שלך!' מילים שעלולות להרוס. מילים שמוסגלות לבנות. מילים שבנו עולמות!!

בתים, והוא המשיך להמתין על ספסל הישיבה. הוא ופרק 'אלו מציאות'. הוא נשאר להמתין, ולקוות בכל לבו כי תמצא המשפחה שתביט על חצי הכוס המלאה שיש בו, ולא רק על זו הריקנית... עד לאותה פגישה אומללה עם שדכן, בחתונה של בחור צעיר מהישיבה. השדכן עמד באחת מפינות האולם, משלב זרועותיו בנחת ומשלח מבטים מלאי עניין בבני הישיבה. משהו מידידיו יעץ לו לגשת ולהציג את עצמו. 'משיחה קצרצרה איתו לא תוכל להפסיד', כך אמר, ודחק בו לגשת אל השדכן המהולל. לא תוכל להפסיד... הוי, כמה קצר רואי עלול להיות מבטו של אדם... הוא ניגש בחביבות והציג את עצמו.

'שמוע שמעתי עליך', הגיב השדכן בניד ראש וסקר את הבחור בחוסר סימפטיה מכף רגלו ועד קודקודו, 'אז מה, ללמוד יודע אתה? הוא התבלבל.

הזלזול הציני שנשזר בקולו של השדכן לא נעלם מאוזניו הרגישות. גם המבטים פצעו את נפשו. 'יודע אני את פרק 'אלו מציאות' על בוריו', ענה בנעימות, משתדל לגייס שרידים של כוחות נפש כדי להמשיך בשיחה, 'אף כתבתי עליו 'חידושי תורה' במחברתי'. השדכן פרץ בצחוק. צחוק מצמרר, צחוק שנובע מהמחזות האפלים בנפשו של האדם. צחוק מר מלענה... והצחוק הזה ננעץ כחיצים וכחרבות בלב הדווי, משבר אותו לרסיסים. מאז אותה פגישה אומללה, השתנו חייו.

הצחוק הנורא המשיך להדהד באוזניו, לרדוף אחריו. הדיו של הצחוק מחקו לחלוטין את הביטחון העצמי, העלימו את כוח הרצון, דכאו את נשמתו עד לעפר. הוא לא היה מסוגל יותר לכולם. עזב את הישיבה, הסתגר בד' אמותיו ולא מצא טעם להמשיך לחיות. ידו של המשגיח קצרה מלהושיע. בפיו לא נמצאו מלים שיוכלו לחבוש את פצעי לבבו של תלמידו האומלל. ישב מולו כמחריש, משתתף בכאבו,

בעלון 'מרכים שלום' הובא סיפור אמיתי ומצמרר, המלמדנו עד כמה מילים יכולות להרוס ולהטיל ארס מפעפע, ומאידך איך אפשר להתמקד בטוב ולבנות עולמות.

המעשה היה בבחור חלש מבחינה לימודית, את שנות ילדותו הוא עבר בקשיים גדולים של קשיי למידה וריכוז ונאבק משנה לשנה בכח הרצון העצום שהיה בו להמשיך ולהתעלות. לצד זאת היה לו לב זהב והיה אהוב על הבריות.

כך צעד אחר צעד התקדם עד שהגיע לישיבה גדולה וגם שם הפער היה גדול בין הבחורים ועל אף שהיה לו מקום של כבוד בין הבחורים. הם אהבו אותו, העריכו את מידותיו התרומיות, אבל הוא לא הסתפק בכל אלו. שאף בכל לבו להיות תלמיד חכם. השתוקק להגות בתורה, לזכות להביין את הוויות דאביי ורבא. להתפלפל בחידושים ובסברות. להתייגע...

המשגיח ראה בצרת נפשו והשיאו בעצה נבונה. הוא יעץ לו להמשיך ולהשקיע את כל כולו, אבל בפרק אחד בלבד. להתחיל ללמוד את פרק 'אלו מציאות', ולהמשיך להתעמק בו, ורק בו. להתפלפל ולהגות בסוגיות, ולא להרפות. להיות בבחינת תלמיד חכם אמיתי, אבל בפרק הזה, האחד.

הוא קיבל את העצה כי נבונה היתה, למד את פרק 'אלו מציאות', שינן והתאמץ להביין, וכשסיים - התחיל אותו שוב. ההר היה גבוה, אבל כל פסיעה קידמה אותו אל הפסגה והוא טיפס בכל כוחותיו. התייגע להביין לעומק, ככל יכולתו. לא התייאש. ההצלחה נסכה בו עידוד וכוחות נפש, הלימוד העניק לו סיפוק רוחני עצום. הרוותה את נשמתו. הפרק הזה, אותו ידע על בוריו, היה עוגן ההצלה שלו. הוא זוכה להגות בתורה, שאיפת חייו מתגשמת.

קול ששון וקול שמחה החל להישמע בקרב חבריו לישיבה, וטוב הלב המפורסם שלו מצא כרי פעולה נרחבים. הוא היה מברך את החתנים בכל לב, מפזז ומכרכר לפנייהם, מצהיל פנים, משתתף בשמחתם בכל מאורו. אבל כשמרבית החברים נישאו ובנו את בתיים, ורכבת החיים המשיכה לדהור, הזמן לא עצר מלכת.

חבריו ערכו בריתות והובילו ילדים אל ה'חידר', צעירים ממנו נישאו והקימו

שביבי אור

לא על הלחם לברו!

"ויענך וירעיבך, ויאכילך את המן". הגאון רבי סלימאן מאני זצ"ל, רבה של חברון, סיפר סיפור מאלף, מעשה שהיה, ולאורו הסביר את הפסוק: מעשה בחכם, שנותר בערב שבת קודש בלא פרוטה. אמר לאשתו: "אעלה לבית הכנסת ללמוד, כי איני רואה דרך להשיג הוצאות שבת".

עלה לבית הכנסת, ולמד. לפתע הגיע שליח מאשתו, כי אדם אחד בא לביתם ומבקש שיכתוב לו איגרת. הלך לביתו וכתב לו איגרת מנוסחת, בכתב נאה, והלה נתן לו שכרו בעין יפה והלך לדרכו. קנה בכסף כל צרכי שבת בהרווחה, שב לביתו עם כל המצרכים, ולפתע ראה שהלה שכח לקחת את האיגרת!

ביום ראשון הגיע האיש ואמר: "תוכל לקרוע את האיגרת, כי התבוננתי וראיתי שאיני צריך לה כלל. ולפלא היה בעיני שלא התבוננתי מראש, והייתי נמנע מלכתבה". כך אמר, והלך לדרכו.

אמר החכם לאשתו: "הוא מתפלא מדוע כתב את האיגרת, ואני יודע מדוע – הוא כתב איגרת שאינה נחוצה לו, כדי לתת לנו כסף להוצאות שבת! לא היה אלא שליח ההשגחה!"

אמרה לו אשתו: "אם הקדוש ברוך הוא דאג לך כך להוצאות שבת – מדוע השאירך בתחילה ללא פרוטה, וציערנו צער רב מתחילה?"

אמר לה: "אילו היינו משיגים את הכסף מראש, לא היינו רואים עין בעין את השגחת ה' עלינו, ולא היינו יודעים כמה עלינו להודות לו!..."

וזהו שכתוב: "ויענך וירעיבך – ויאכילך את המן". מדוע הקדים לענותנו ולהרעיבנו לפני שהאכילנו את המן הנפלא שטעמו כצפיחית בדבש? כדי שנדע "כי לא על הלחם לבדו יחיה האדם, כי על כל מוצא פי ה' יחיה האדם". מוצא פי ה' שנותן את הלחם...
נדע – ונודה!

וזהו שנאמר: "אודך כי עניתני, ותהי לי לישועה". מטרת העינוי הוא להבין שה' הוא המושיע. וכמו שנאמר: "אודך ה' כי אנפת (כעסת) בי, ישוב אפך ותנחמני" (מעין השבוע)

נצור לשונך

מוסר הזקן ה'אלמוני ברח בזעקה מבית הכנסת

סיפר הגאון רבי אריה לוי זצ"ל שבשנים שלפני המלחמה נזדמן הוא לעיירה אחת, והנה נכנס לבית הכנסת אדם זקן מאוד ושאל מדוע בעמוד של החזן אין זכוכית להגן על ה"שויתי ה' לנגדי תמיד" מפני הנרות, שמא ימחק שם ה', כמבואר ב"משנה ברורה".

יהודי שעמד בסמוך אליו הגיב: "לך תגיד לגבאי ההוא, הוא אחראי על הכל, ואינו רוצה בזה". מיד הזדעק הזקן: "לשון הרע, לשון הרע...!" וברח מחוץ לבית הכנסת. אנשים שראו אותו במנוסתו נבהלו בחושבם כי פרצה שריפה בבית הכנסת. רק לאחר מכן נודע שהיה הוא לא אחר ממרן החפץ חיים זצ"ל. והוסיף רבי אריה שתמיד עומדת לנגד עיניו התמונה, איך שהחפץ חיים צעק 'לשון הרע' וברח. (הפה קודש קודשים)

הלכה בני דודים שמשתמשים במכשירים לא כשרים

שאלה: יצא לי השבוע להיות נוכחת באירוע משפחתי, שבו השתתפו דודים ובני דודים שלי. כשחזרנו הביתה, גינתי בפני בני הבית את העובדה שחלק מבני הדודים החזיקו מכשירים ניידים לא כשרים. ברצוני להדגיש שעשיתי זאת לתועלת, כדי להוקיע את ההתנהגות, שהיא בניגוד להוראתם של רבנים ומחנכים.

לאחר מעשה חשבתי שמא היה אסור לי לדבר בגנותם של אותם בני דודים, משום שלא ניסיתי להוכיחם לפני כן. חשוב לי לדעת כיצד עלי להתנהג, לקראת מפגשים שיהיו לי בעתיד עם בני משפחה אלו?

תשובה: השואלת נהגה כהוגן בלי שום ספק. בוודאי היתה צריכה לגנות את השימוש במכשירים ניידים לא כשרים בפני צאצאיה, ולהדגיש שהדבר אסור, כפי שפסקו כל גדולי ישראל.

להידור, היא יכולה לנסות ללמד זכות על אותם קרובי משפחה, לומר שאולי אינם מבינים את חומרת האיסור, שכנראה עדיין לא קלטו זאת, למרבה הצער. עליה לדבר בלשון רחמים וצער, לומר שחבל מאוד שהם אינם יודעים זאת, מסכנים, אולם בוודאי חשוב שהיא תוקיע את התנהגותם זו בפני בני ביתה, למען חינוכם. (משיב שלום)

לתרומות והפצת העלון,
הקדשות והנצחות
tzniutw@gmail.com
052-7697432

העלון מוקדש לעילוי נשמת
ר' פינחס בן מזל ז"ל
נלב"ע א' כסלו תשפ"א
ת.נ.צ.ב.ה

קוה אל ה'

המשמעות העצומה של כל מעשה

עלינו להתרגל לכך, שישנה משמעות עצומה לכל מעשה הכי קטן שאנו עושים, ושום דבר לא נאכד בין לטוב ובין למוטב. סיפר לי אחד שדיבר עם מישהו שעובד בכור האטומי בדימונה, הוא שאל אותו: "כמה שנים אתה עובד שם?" ענה לו: "שבע עשרה שנה". שאל אותו: "אומרים שלישראל יש פצצת אטום, שמעת על משהו כזה?" ענה לו: "תאמין לי, במשך שבע עשרה שנה שאני עובד, לא רק שאני לא יודע אם יש פצצה או לא, אין לי מושג אפילו במה אני עובד! אני יושב בתוך חדרון שיש בו חלון, מכניסים לי כלי עם פתק הוראות: 'שפשף כאן, עשה כך, עשה כך וכדומה, ומסור לחלון הבא'. אין לי מושג אם זה בשביל שולחן, עבור מערכת של מנהל המפעל, או עבור פצצת אטום". כך במשך שבע עשרה שנה.

שאל אותו: איך אתה יכול לסבול את השעמום?

ענה לו: "עצם הסודיות, זה שאני חי כך בכזו סודיות, ולא רק זה, יש כאן קנסות – מי שאינו פועל בדיוק לפי ההוראות נקנס בקנסות גבוהים, עד כדי בית-סוהר. פה לא משחקים. עצם הסודיות והדייקנות, זה שאני מקבל חלק ואומרים לי: 'תעבוד עליו כך בדיוק, ואם לא – דע לך שגרמת אסון' – זה מה שנותן לי חשק ומוטיבציה לעבוד, וכך אני עובד ולא מאבד את החשק כבר שבע עשרה שנה".

זה בדיוק התפקיד שלנו בעולם הזה. אומרים לך: קח לולב ותנענע... אבל דע לך, אם לא תמלא בדיוק את ההוראות, יש גיהנם! מגיע ליל פסח ושוב מקבלים אנו "הוראות": שב על צד שמאל ותאכל כזית מצה... ודע לך, אם לא אכלת זאת בכדי אכילת פרס – הרסת עולמות!

אין לנו מושג מה אנחנו עושים, מה אנחנו בונים – רק זאת אנו יודעים: אנו עובדים בתוך מערכת גדולה, וכל סטייה מההוראות שניתנו לנו פוגעת בכל המערכת כולה! (תפארת שמשון)

חכמת נשים

שאיפה לרוחניות

אחת הנקודות אשר אפיינו את הרבנית חיה פינקוס ע"ה, היתה צמאונה הגדול לכל דבר שבקדושה, לכל קורטוב של רוחניות. כשהיתה חוזרת מהרצאה, או משיעור תורה וכדו' – ניכר היה על פניה האושר אשר חשה כאשר הרוותה את נפשה בעוד קצת דברי חיזוק והתעוררות, בעוד איזו ידיעה חשובה.

על אף שהיא עצמה היתה כמעין המתגבר – היה לה הרבה מה 'למכור' לאחרים, ובידה היה להוסיף על הדברים ששמעה ולהטעים בהם טעם חדש, על אף כל זאת – היא היתה ממש בבחינת: "הלומד מכל אדם". היא מחה כמוצאת שלל רב על כל דבר חידוש ששמעה, מבלי להתייחס כלל לרמת הדברים ועומקם.

מעולם לא ניתן היה לשמוע ממנה ביקורת על דברים ששמעה. לא נשמעו מפיה ביטויים כמו: 'היה משעמם', 'לא היה מה לשמוע' וכיוצא בזה... מבחינתה, בכל הרצאה אשר עסקה בנושאי יהדות והשקפה – היה מה לשמוע ומה לקבל, והיא שמעה וקיבלה.

מורות אשר עבדו עמה בצוות מספרות, כי לאחר שחזרו מחופשה, חופשת פסח למשל, תמיד שמחה המנהלת לשמוע איזה 'וורט' טוב ששמעו, איזה פירוש מעניין שנאמר על גבי שולחן ליל הסדר. ניכר היה כי אינה מתעניינת בדברים מטעמי נימוס, בכדי לכבד את בת-שיחה, אלא כל פירור של רוחניות פשוט הסב לה עונג. (נפש חיה)

<p>העלון מוקדש לעילוי נשמת ר' חיים חתנתו בן ביה ז"ל נלב"ע ג' סיון תשס"ה ת.נ.צ.ב.ה</p>	<p>העלון מוקדש לעילוי נשמת מזל בת סוליקה ז"ל נלב"ע י"ח אלול תשע"ח ת.נ.צ.ב.ה</p>	<p>העלון מוקדש לעילוי נשמת ר' עמרם בן פרחא ז"ל נלב"ע י"ד שבט תשע"א ת.נ.צ.ב.ה</p>	<p>העלון מוקדש לעילוי נשמת רחל בת תמו ז"ל נלב"ע ד' טבת תשס"ו ת.נ.צ.ב.ה</p>	<p>העלון מוקדש לעילוי נשמת ר' דוד בן רחל ז"ל נלב"ע ט"ז אלול תשר"מ ת.נ.צ.ב.ה</p>
---	---	--	--	---